

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 10, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knobben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:714](#) 24-04-2026

Hoge Raad beantwoordt prejudiciële vragen over eerdere ingangsdatum WSNP na faillissement

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1182](#) 28-04-2026

Hoger beroep tegen faillietverklaring slaagt niet

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:1291](#) 21-04-2026

Afwijzing faillissementsaanvraag

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:562](#) 14-04-2026

Matiging bestuurdersaansprakelijkheid tot nihil ondanks schending publicatieplicht jaarrekeningen – geen schuldeisersbenadeling

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:3937](#) 29-04-2026

Ongeldig overdracht van merkrechten voorafgaand aan faillissement

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:2842](#) 10-04-2026

Opzegging huur ex artikel 39 Fw door verhuurder levert geen misbruik van recht of strijd met redelijkheid en billijkheid op

RECHTSPRAAK

Ongeldig overdracht van merkrechten voorafgaand aan faillissement

De rechtbank bepaalt dat Indsun nooit rechthebbende van merkrechten is geworden wegens gebrek aan een geldige titel, in combinatie met een geantedateerde koopovereenkomst.

Puri Safe Pharmaceuticals B.V. ('Puri Safe') werd op 8 mei 2024 failliet verklaard. Puri Safe was houder van twee bij het Benelux-Bureau voor Intellectuele Eigendom (BOIP) ingeschreven beeldmerken met woordelementen ('de merkrechten'). Indsun Holdings B.V. ('Indsun') is opgericht op 12 december 2023 en heeft dezelfde aandeelhouders en bestuurder als Puri Safe.

Op 17 januari 2024 had Puri Safe volgens een koopovereenkomst haar merkrechten overgedragen aan Indsun Holdings B.V. tegen een koopprijs van € 60.000, welk bedrag in mindering is gebracht op een lening van € 250.000 die de aandeelhouders aan Puri Safe hadden verstrekt. De merkrechten werden op naam van Indsun ingeschreven bij het BOIP.

De curator vernietigde deze overdracht op 19 juni 2024 buitengerechtelijk op grond van artikel 42 Faillissementswet. Op 8 oktober 2024 droeg de curator de merkrechten voor € 5.400 over aan TransHeroes. Indsun betwistte beide rechtshandelingen en voerde aan dat zij rechthebbende van de merkrechten was geworden. Indsun baseert haar aanspraak op (i) een leningsovereenkomst (gedateerd 9 juli 2021) en (ii) een koopovereenkomst.

De rechtbank oordeelt dat de leveringsakte van 17 januari 2024 niet heeft geleid tot een geldige overdracht, omdat een geldige titel voor overdracht ontbrak. Daarvoor zijn de volgende redenen doorslaggevend.

Ten eerste ontbreekt ieder spoor van de gestelde leningsovereenkomst en de koopovereenkomst in de administratie van Puri Safe. Noch de lening van € 250.000 noch de bedongen koopprijs is in de boekhouding verwerkt. De rechtbank acht dit ontbreken van elk spoor in de boekhouding reeds doorslaggevend. Indsun kon geen aannemelijke verklaring geven voor dit ontbreken, hoewel dezelfde bestuurder beide vennootschappen leidde.

Ten tweede wijzen de digitale metadata van de stukken erop dat deze na het moment van de overdracht zijn aangemaakt.

Ten derde oordeelt de rechtbank dat, zelfs indien de leningsovereenkomst zou hebben bestaan, de gestelde verrekening juridisch niet mogelijk was. De aandeelhouders (als crediteuren van Puri Safe) hebben hun vordering niet aan Indsun afgestaan. Artikel 6:94 lid 1 BW vereist voor cessie een tussen de aandeelhouders en Indsun opgemaakte cessieakte en mededeling daarvan aan de schuldenaar. Dit ontbreekt. Derhalve was Puri Safe niet verplicht de lening terug te betalen aan Indsun en kon van verrekening van de koopsom geen sprake zijn.

Omdat een geldige titel voor overdracht van de merkrechten ontbrak, heeft de gestelde overdracht niet plaatsgevonden. Puri Safe is rechthebbende gebleven en de merkrechten vielen in de boedel.

De curator was dus bevoegd de merkrechten aan TransHeroes over te dragen. TransHeroes is nu rechthebbende en houder van de merkrechten.

Indsun had verplicht dienen mee te werken aan de ongedaanmaking van de inschrijving. Door weigering hiervan handelde Indsun onrechtmatig en ontstond schade voor de boedel ter hoogte van € 9.839 (verschil tussen geschatte waarde voorraad € 15.239 en verkoopprijs € 5.400).

De rechtbank beslist onder meer tot afwijzing van alle vorderingen van Indsun, met een verklaring voor recht dat Indsun nooit rechthebbende van de merkrechten is geworden. De rechtbank beslist dat TransHeroes rechthebbende en houder is van de merkrechten.

E. Ayerdem, mei 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 29-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:3937

Zaaknummer: C/13/774257 / HA ZA 25-1402

Rechters: R.H.C. Jongeneel

Advocaten: L.A.C. van Lierop en L. Bezoen

Wetsartikelen: art. 42 Fw en art. 47 Fw

RECHTSPRAAK

Hoger beroep tegen faillietverklaring slaagt niet

Hoger beroep tegen faillietverklaring slaagt niet. Gelet op de jaarrekening over 2022 is onvoldoende onderbouwd dat er geen sprake is van pluraliteit van schuldeisers.

De Ontvanger van de Belastingdienst Midden- en Kleinbedrijf had het faillissement van appellant aangevraagd op grond van een opeisbare en onbetaald gelaten belastingvordering van € 439.668. Volgens de rechtbank volgt uit de jaarrekening 2023 dat er sprake was van kortlopende schulden van ruim € 14 miljoen en een langlopende schuld van € 1,5 miljoen. Ook is er naar het oordeel van de rechtbank gebleken dat de schuldenaar verkeert in een toestand van te hebben opgehouden te betalen. De rechtbank spreekt het faillissement uit (INS 2026-0082).

Appellant is in hoger beroep gegaan tegen een faillissementsvonnis onder aanvoering van één grief, namelijk dat er geen sprake is van pluraliteit van schuldeisers. De vorderingen die uit de jaarrekening volgen, zouden kunnen worden gecategoriseerd als vorderingen van de Staat, rekening-courantvorderingen en vorderingen van reguliere schuldeisers. De vorderingen van de Autoriteit Consument en Markt (ACM), de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RVO) en het Centraal Justitieel Incassobureau (CJIB) kunnen volgens de schuldenaar niet als steunvorderingen dienen, omdat deze – net als de vordering van de Ontvanger – toebehoren aan de Staat en daarmee in wezen één schuldeiser vormen. Daarnaast voert appellant aan dat overige schulden zijn voldaan, verrekend, verjaard of vervallen.

Het hof stelt voorop dat op grond van artikel 6 lid 3 Faillissementswet in hoger beroep opnieuw moet worden beoordeeld of summierlijk blijkt van een vorderingsrecht van de aanvrager en van feiten en omstandigheden waaruit volgt dat de schuldenaar heeft opgehouden te betalen, waarbij de toestand ten tijde van de uitspraak beslissend is (ex nunc). Tussen partijen is niet in geschil dat de Ontvanger een opeisbare en onbetaald gelaten vordering heeft, zodat aan dit vereiste is voldaan.

Met de rechtbank oordeelt het hof dat de vorderingen van ACM, RVO en CJIB niet als steunvorderingen kunnen gelden. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Hoge Raad

(ECLI:NL:HR:2018:1988) geldt dat vorderingen van verschillende overheidsinstanties die aan de Staat toebehoren, voor de pluraliteitstoets als één schuldeiser moeten worden aangemerkt.

Anders dan appelland betoogt, is volgens het hof wel summierlijk gebleken van een steunvordering van een andere schuldeiser. Appelland had met betrekking tot een langlopende schuld van circa € 1,5 miljoen aangevoerd dat deze vordering na boeking in rekening-courant is verjaard en vervallen. Volgens de Ontvanger vindt dit standpunt geen steun in de jaarrekening van appelland. De stelling dat het een rekening-courantverhouding met een groepsvennootschap betreft, is onvoldoende onderbouwd, mede gelet op het ontbreken van een corresponderende vordering in de gecontroleerde jaarrekening van die vennootschap. Daarnaast heeft appelland geen geactualiseerde lijst van schuldvorderingen verstrekt aan de curator.

Dat na de mondelinge behandeling in hoger beroep een relatief geringe vordering van een andere schuldeiser is voldaan, doet aan het bestaan van deze steunvordering niet af. Ook overigens is summierlijk gebleken dat appelland verkeert in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen, nu zij al geruime tijd substantiële schulden onbetaald laat, geen bedrijfsactiviteiten of inkomsten heeft en financieel afhankelijk is van derden. Het hof bekrachtigt het faillissementsvonnis.

A.M.H. Nolte, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1182

Zaaknummer: 200.366.892

Rechters: M.L.D. Akkaya, L.Th.L.G. Pellis en D.L.M.T. Dankers-Hagenaars

Advocaten: F.B. Bosvelt en E.E. Schipper

Wetsartikelen: 8 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsaanvraag

Niet summierlijk is gebleken van een vorderingsrecht uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid. Partijen verschillen op zo'n beetje alle relevante punten van mening. Zonder nader feitenonderzoek kan niet worden geoordeeld over de stellingen over en weer. De faillissementsprocedure leent zich echter niet voor een dergelijk onderzoek.

In deze procedure heeft een schuldeiser het faillissement aangevraagd van een natuurlijke persoon die bestuurder is van de vennootschap aan wie de schuldeiser leningen heeft verstrekt, die inmiddels opeisbaar zijn. De schuldeiser verwijt de bestuurder een constructie te hebben opgetuigd waardoor de schuldeiser is achtergebleven met een vordering op een lege bv. Hij stelt dat de bestuurder daarmee aansprakelijk is voor de terugbetaling van de geldleningen.

De bestuurder betwist dat hij privé aansprakelijk is voor vorderingen van de bv. Hij stelt dat de bv nog actief is en dus (mogelijk) verhaal biedt. Daarnaast betwist hij dat hij een constructie heeft opgetuigd. Hij stelt juist dat hij acties heeft ingesteld om de betreffende constructie teruggedraaid te krijgen.

Het gerechtshof Den Haag concludeert dat van het bestaan van de vordering van de schuldeiser niet summierlijk is gebleken. Partijen verschillen – zo constateert het hof – op zo'n beetje alle relevante punten van mening. Zonder nader feitenonderzoek kan niet worden geoordeeld over de stellingen over en weer. Voor een dergelijk onderzoek is in een faillissementsprocedure echter geen plaats. Het hof bekrachtigt dan ook het vonnis in eerste aanleg.

De aangewezen route voor de schuldeiser om zijn vordering betaald te krijgen, is een civiele bodemprocedure om de gestelde vordering te laten vaststellen.

W.T.N. Vlasveld, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:1291

Zaaknummer: 200.366.798/01

Rechters: J.M. van der Klooster, I. Brand en A.J. Swelheim

Advocaten: N.F. Barthel en J.J. Scheltema

Wetsartikelen: 1 Fw en 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Hoge Raad beantwoordt prejudiciële vragen over eerdere ingangsdatum Wsnp na faillissement

In deze prejudiciële beslissing staat de vraag centraal of afdrachten tijdens een voorafgaand faillissement kunnen meetellen voor een eerdere ingangsdatum van de Wsnp in de zin van artikel 349a lid 1 Fw. De Hoge Raad beantwoordt die vraag bevestigend bij omzetting van faillissement in schuldsaneringsregeling op grond van artikel 15b Fw, maar ontkennend als het faillissement eerst wegens gebrek aan baten is opgeheven.

Artikel 349a lid 1 Fw bepaalt dat de termijn van de Wsnp onder omstandigheden al kan aanvangen vóór de uitspraak tot toelating daartoe. In HR 20 december 2024 beantwoordde de Hoge Raad prejudiciële vragen over dat eerdere aanvangsmoment. In die beslissing is verduidelijkt dat de termijn kan aanvangen bij de eerste aflossing tijdens het minnelijke traject. Ook sparen, aflossing onder beslag en een vastgesteld gebrek aan aflossingscapaciteit kunnen daarbij relevant zijn. In deze zaak gaat het om de vervolgvraag of een afdracht aan de boedel tijdens faillissement op één lijn kan worden gesteld met een eerste aflossing in de zin van artikel 349a lid 1 Fw.

De Hoge Raad beantwoordt die vraag bevestigend voor faillissementen die op grond van artikel 15b Fw worden omgezet in de Wsnp. Vereist is dat de schuldenaar tijdens het faillissement maximaal aan de boedel heeft afgedragen, op basis van de normen voor berekening van het vrij te laten bedrag (vtlb), en zich voldoende heeft ingespannen voor de schuldeisers. De hoogte van het boedelsaldo en de verhouding tot de schuldenlast zijn in beginsel niet beslissend. Bij een faillissement dat eerst wegens gebrek aan baten is opgeheven, geldt dit niet. Volgens de Hoge Raad sluiten faillissement en Wsnp dan niet in tijd op elkaar aan en is er een tussenliggende periode waarin de schuldenaar niet onder het faillissementsregime of een schuldhulpverleningstraject valt. Daarom kan een eerdere afdracht aan de boedel in dat geval niet op één lijn worden gesteld met een eerste aflossing in de zin van artikel 349a lid 1 Fw. In dat verband overweegt de Hoge Raad nog dat artikel 15b Fw

is bedoeld om toepassing van de schuldsanering voor natuurlijke personen te bevorderen. Het ligt daarom voor de hand dat de rechter niet snel tot het oordeel komt dat de gefailleerde wegens hem toe te rekenen omstandigheden niet tijdig een Wsnp-verzoek heeft ingediend.

S.J. van den Boogert, mei 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:714

Zaaknummer: 25/01883

Rechters: M.J. Kroeze, H.M. Wattendorff, S.J. Schaafsma, F.R. Salomons en K. Teuben

Wetsartikelen: 349a Fw en 15b Fw

RECHTSPRAAK

Opzegging huur ex artikel 39 Fw door verhuurder levert geen misbruik van recht of strijd met redelijkheid en billijkheid op

De kantonrechter wijst in kort geding de vorderingen van de curator af en oordeelt dat de opzegging van de huur door de verhuurder op grond van artikel 39 Fw geen misbruik van recht oplevert en niet naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Autoschade Center Tilburg ACT B.V. huurde een bedrijfsruimte waarin zij een autoschadeherstelbedrijf exploiteerde. Na haar faillissement bereikte de curator overeenstemming met een doorstartkandidaat over de voortzetting van de onderneming. De doorstartkandidaat wenste ook de huurovereenkomst voort te zetten. De verhuurder zegde de huurovereenkomst echter op grond van artikel 39 Fw op, met als reden dat hij het pand vrij van huur wilde verkopen in het kader van de afwikkeling van een nalatenschap en daartoe al overeenstemming had bereikt met een koper. De curator stelde dat deze opzegging in strijd is met de redelijkheid en billijkheid dan wel misbruik van recht oplevert. De curator zou namelijk een zwaarwichtig belang hebben bij een indeplaatsstelling, te weten behoud van werkgelegenheid en het voorkomen van boedelschulden uit huur, opleveringsverplichtingen en ontruiming.

De kantonrechter toetst in kort geding of aannemelijk is dat een vordering tot indeplaatsstelling ex artikel 7:307 BW in een bodemprocedure zal slagen. Dat is volgens de kantonrechter niet het geval, nu de curator onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de boedel een zwaarwichtig belang heeft bij indeplaatsstelling. Daarbij speelt onder meer een rol dat de verhuurder afstand heeft gedaan van zijn vordering tot het vorderen van opleverschade, de curator onvoldoende inzicht heeft gegeven in het gestelde werknemersbelang en de koper, Van Mossel, bereid is werknemers over te nemen. De vorderingen van de curator worden daarom afgewezen. De door de verhuurder gevorderde ontruiming wordt toegewezen.

N. Gamliël, mei 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 10-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:2842

Zaaknummer: 12137534 \ VV EXPL 26-29 (E)

Rechters: Ebben

Advocaten: M. Littoij en J.J.L. Paijmans

Wetsartikelen: 39 Fw en 7:307 BW

RECHTSPRAAK

Matiging bestuurdersaansprakelijkheid tot nihil ondanks schending publicatieplicht jaarrekeningen – geen schuldeisersbenadeling

Schending van de publicatieplicht leidt tot het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW, dat door de bestuurders niet wordt ontzenuwd. Het hof matigt de aansprakelijkheid echter tot nihil op grond van artikel 2:248 lid 4 BW, omdat geen schuldeiser onbetaald en onverhaalbaar is gebleven.

Dudok Groep B.V. ('Dudok Groep') was een holdingvennootschap die alle aandelen hield in diverse horecaondernemingen ('de deelnemingen'). De vennootschap had één statutair bestuurder en twee feitelijk beleidsbepalers (gezamenlijk: 'de bestuurders'), die via hun persoonlijke holdings tevens aandeelhouder waren. Op 15 september 2020 is Dudok Groep failliet verklaard. De curator heeft de bestuurders aangesproken op grond van artikel 2:248 BW wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. Aan zijn vordering legde hij ten grondslag dat de jaarrekeningen over 2016, 2017 en 2018 niet respectievelijk niet tijdig waren gepubliceerd (schending van de publicatieplicht ex art. 2:394 BW) en dat de bestuurders door middel van een herstructurering alle verdien capaciteit uit Dudok Groep hadden laten verdwijnen en ten onrechte toestemming hadden verleend voor een dividenduitkering, terwijl externe schuldeisers onbetaald bleven. De rechtbank wees de vordering toe en veroordeelde de bestuurders tot betaling van het faillissementstekort, met een voorschot van € 400.000.

De herstructurering waarop de curator doelt, vond plaats in 2018. De bestuurders hebben in dat kader de aandelen in de deelnemingen uit Dudok Groep gehaald en – via hun persoonlijke holdings – uiteindelijk ondergebracht in een nieuw opgerichte joint venture-structuur. De koopsommen voor de aandelen zijn niet daadwerkelijk aan Dudok Groep voldaan, maar omgezet in geldleningen. Vervolgens is op 28 december 2018 tot een interim-dividenduitkering van € 3,5 miljoen besloten, die evenmin is uitbetaald maar is verrekend met de geldleningen van de persoonlijke holdings aan Dudok Groep. Als gevolg van de herstructurering beschikte Dudok Groep niet langer over deelnemingen of andere reële

vermogensbestanddelen.

In hoger beroep staat niet ter discussie dat de publicatieplicht is geschonden en dat het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW daarmee is geactiveerd. De bestuurders betogen dat de coronacrisis de werkelijke oorzaak van het faillissement is geweest: door de gedwongen horecasluitingen droogde de inkomstenstroom uit de deelnemingen op, waardoor zij de resterende schuldeisers van Dudok Groep niet meer konden voldoen conform een onderlinge afwikkelafpraak. Het hof verwerpt dit verweer. Doordat de deelnemingen als gevolg van de herstructurering uit het vermogen van Dudok Groep waren gegaan en er geen reëel vervangend vermogensobject voor in de plaats was gekomen, had Dudok Groep zelf geen recht meer op winstuitkeringen uit de deelnemingen. De afwikkelafpraak was slechts een onderlinge afspraak tussen de bestuurders waaraan Dudok Groep en haar schuldeisers geen rechten konden ontleen. Het nalaten om de schuldeisers een rechtstreekse aanspraak te geven, dient de bestuurders te worden toegerekend. Het bewijsvermoeden is daarmee niet ontzenuwd.

Niettemin matigt het hof de aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 lid 4 BW tot nihil. Het hof overweegt daartoe dat van schuldeisersbenadeling in feite geen sprake is. De bestuurders hebben onderbouwd dat zij in het kader van de afwikkelafpraak het nodige hebben gedaan om de schuldeisers te voldoen. Ten tijde van de herstructurering resteerden slechts drie externe schuldeisers. De vordering van het administratiekantoor is na het faillissement ingetrokken. Met een andere schuldeiser is een aflossingsregeling getroffen, gezekerd door persoonlijke borgstellingen van de bestuurders, en deze vordering is buiten het faillissement om afgewikkeld. De enige resterende vaststaande vordering betreft de Belastingdienst, die zich echter ook rechtstreeks kan verhalen op de deelnemingen als hoofdelijk verbonden leden van de fiscale eenheid. Geen van de schuldeisers is dus onbetaald én onverhaalbaar gebleven.

Het hof neemt bij de matiging tevens de wijze van afwikkeling van het faillissement in aanmerking. Het hof overweegt dat van een curator mag worden verwacht dat hij een gedegen onderzoek doet naar de ingediende vorderingen alvorens een aansprakelijkheidsprocedure te starten. De curator heeft dat hier nagelaten: van de zes ingediende vorderingen bleken er twee onjuist, een derde stond voor een te hoog bedrag op de crediteurenlijst en naar een betwiste vordering had de curator in vijf jaar geen deugdelijk onderzoek verricht. Een behoorlijk onderzoek had aanleiding moeten zijn om met de bestuurders in overleg te treden over een oplossing, in plaats van een procedure op te starten. De curator heeft zelf geen schikkingsvoorstel gedaan.

Het hof vernietigt het vonnis voor zover de bestuurders zijn veroordeeld tot schadevergoeding

en betaling van het voorschot. De verklaring voor recht dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur blijft in stand, maar de aansprakelijkheid wordt gematigd tot nihil. De curator wordt veroordeeld in de proceskosten van beide instanties.

S.W.M. Kessels, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:562

Zaaknummer: 200.330.020/02

Rechters: G.C. de Heer, J.S. Honée en R.J. van Galen

Advocaten: J.C. Debije en J.P.M. Borsboom

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:394 BW